

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 190/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť P. O., zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Cibíkom, Tomášikova 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv garantovaných čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 5 T 49/2013 z 11. novembra 2013 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Tos 137/2013 z 26. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. O. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. februára 2014 doručená sťažnosť P. O. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou sa domáhal zrušenia v záhlaví uvedených rozhodnutí z dôvodu porušenia jeho práv, a to práva na ochranu osobnej slobody zakotveného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

2. Ústavný súd z podanej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí zistil, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) uznesením z 11. novembra 2013 žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a zároveň návrh na nahradenie väzby prijatím písomného sľubu zamietol s odôvodnením, že väzobné dôvody u neho podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku trvajú aj po podaní obžaloby. Okresný súd útekovú väzbu sťažovateľa odôvodnil reálnou obavou, že by v prípade ponechania na slobode mohol Slovenskú republiku opustiť pre hrozbu vysokým trestom odňatia slobody (15 – 20 rokov), lebo bolo zistené, že má kontakty s osobami Maďarska. Ďalej súd vyslovil obavu, že sťažovateľ by v prípade ponechania na slobode pokračoval ďalej v trestnej činnosti. Rozhodnutie okresného súdu potvrdil napadnutým uznesením z 26. novembra 2013 aj Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorý dospel k záveru, že okresný súd nepochybil, keď dospel k záveru, že sú v tejto veci dané dôvody väzby útekovvej a preventívnej v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku; krajský súd zamietol aj žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby uložením dohľadu mediačného a probačného úradníka, ktorá bola obsiahnutá v žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

3. Ústavný súd najskôr posúdil splnenie podmienok konania podľa čl. 127 ústavy a zistil, že sťažnosť bola síce podaná včas oprávneným sťažovateľom, ktorý bol účastníkom konania, v ktorom boli vydané rozhodnutia okresného súdu i krajského súdu napadnuté ústavnou sťažnosťou, ale po posúdení jej obsahu dospel k záveru, že sťažnosť predstavuje zjavne neprípustný a neopodstatnený návrh v zmysle § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Uvedené ustanovenie v záujme racionality a efektivity konania pred ústavným súdom dáva tomuto súdu právomoc posúdiť „prijateľnosť“ návrhu predtým, ako dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom, pričom ide o špecifickú a relatívne samostatnú časť konania, ktorá nemá charakter kontradiktórneho konania, keď ústavný súd môže spravidla rozhodnúť bez ďalšieho, len na základe obsahu napadnutých rozhodnutí všeobecného súdu ako orgánu verejnej moci a údajov obsiahnutých v samotnej ústavnej sťažnosti, ktorou je ústavný súd obsahom i rozsahom viazaný.

4. Ak potom ústavná sťažnosť smeruje aj proti rozhodnutiu okresného súdu, považuje ju *prima facie* za neprípustnú podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pretože proti nemu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol odvolací súd.

5. Rovnako ústavný súd považoval sťažnosť sťažovateľa za neprípustnú proti rozhodnutiu krajského súdu aj v námietke nezákonného senátu, lebo táto zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ktorý môže sťažovateľ využiť – v prípade, ak bude opodstatnená – v rámci opravných prostriedkov proti meritórnemu rozhodnutiu.

6. Ak sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, považuje ju ústavný súd spravidla za zjavne neopodstatnenú, ak napadnuté rozhodnutie nie je vzhľadom na svoju povahu, namietaným vadám svojím či vadám konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, spôsobilé porušiť základné práva a slobody sťažovateľa, t. j. keď sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia.

7. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína svoju ustálenú judikatúru zdôrazňujúcu zásadu subsidiarity prieskumu rozhodnutí či iných zásahov orgánov verejnej moci zo strany ústavného súdu a súvisiacu zásadu jeho zdržanlivosti v zasahovaní do činnosti ostatných orgánov verejnej moci. V rade svojich rozhodnutí ústavný súd vyslovil názor, že neprávoplatne uložený alebo hroziaci nepodmienečný trest prirodzene v určitej výmere môže znamenať konkrétnu skutočnosť odôvodňujúcu obavu z úteku práve pred takým trestom. Tiež existovali oprávnené dôvody na domnienku, že je nutné zabrániť sťažovateľovi aj v (s)páchaní trestnej činnosti. V týchto prípadoch sa vyžaduje iba to, aby boli splnené všeobecné podmienky, ktoré existujú pri aplikácii čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru pre zbavenie osobnej slobody, hlavne zákonnosť. Tieto podmienky však v posudzovanom prípade splnené boli a krajský súd sa žiadneho excesu v tomto smere nedopustil.

8. S ohľadom na uvedené ústavnému súdu nezostalo nič iné, ako podanú sťažnosť odmietnuť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2014